

Párizs akkor a legszebb, mikor elveszíti élénk színeit. Akik korábban csak képeslapokról ismerték, ilyenkor igazibbnak látják. A Pont Neuf hullámozó kontúrjain most fekete alakok mocorognak, nyúlt árnyékok csikozzák a Champs Élyseés-t, és a Tuileriák kertjére késő nyári sötét telepedik, úgy bontogatva sűrű illatának rétegeit, mint ormótlan újságját a parkban ücsörgő öregúr. Súlyos pétanque-golyók hullanak a kavicságyba, fodros szoknyás, könnyű nők huppannak a Moulin Rouge deszkáira. Egy bicikli kereke pergőtűzet nyit a sötétben fénylő macskaköveken, az éttermek utcafrontjánál megtelnek az asztalok. Kötelező harmonikaszó a Szajna partján; zsongó fejű turisták táncolnak a helybéliekkel. Fekete lufik emelkednek a levegőbe, az Eiffel-torony mint fenyegető tú mered rájuk.

Este van, a Montmartre feléled, részeg diákjai, fiataljai keresik a szűkös mellékutcákban a korábbi századok nagyjait. Persze a festők ma is százával ücsörögnek a hidakon és tereken, de munkájuk többsége bevásárlóközpontokban végzi, és nem a világhírű múzeumok valamelyikében. Este van, bezárt már a Louvre és a Musée d'Orsay, békésen pihen az emberi kultúra. A napközben késő csak szemezgető ismeretlenek most csókot váltanak, egy részük valódi szenvedéllyel, mások némi szorgalommal, csak hogy eleget tegyenek a város hírnevének. Egy pincér az előbbiekből, feladatáról megfélemlítve karolja át kedvesét, a vendégek nem foglalkoznak vele, nem szidják az anyját, nem irigykednek. Egy bölcs szemű vénember gyengéden megérinti szendergő felesége ráncos kezét. Másutt terhes nő táncol párjával, kerekedő hasában a leendő párizsi már szokja a zenét. Jim Morrison alszik a sírjában a Père Lachaise temetőben. A Notre Dame vízköpői, kik már elvesztették egykori szigorukat, most szomorkásan figyelik az alatt sétálókat, némelyik még próbál rájuk ijesztetni, vicsorog és morog elszántan, hiába mondogatják neki a többiek, hogy haver, haver, hagyjad, ne erőlködj! Aranylóan ragyog az orleans-i szűz, és Napóleon hátrahagyott dölyfössége is több helyen arannyal keni be várost. Lépés közben akad el Charles de Gaulle, mert észrevesz egy gyereket, aki azt játssza, hogy filmszínész.

Párizs teste a mulatságból hazatérő nőé, estélyije itt-ott felfeslett, egy elsuhanó kocsi kereke szürkés vizet fröcskölt rá, ékszerei felragyognak, de rögtön el is tűnnek, mielőst fekete sálja rájuk omlik. Párizs úgy is mozog, mint a hazafelé támolygó, lassan, imbolyogva, de valami ünnepélyes súllyal mozdulataiban. Vállán, nyakán, homlokán milliók futkároznak, kiabálnak, nevetnek, ölelkeznek, vadul szeretkeznek, komótosan andalognak, fotóznak és fotózkodnak, fociznak, esznek és isznak, izzadó hajlataiban keserű clochard-ok hemperegnek, négyen egyet vernek, zsebekbe rejtett pengék várokoznak, fogatlan szájak acsarkodnak, festett szájak súgják, gyere apukám, nem bánod meg! Ereiben metró dübörög, megállóiban az érfalakra is mozaik rakódott. Hámszövetét hűvös szellő libabőrözi, alkarján buckaként emelkednek az ódon antikváriumok, régiségboltok és hangszerbutikok. Itt nagyobb a csend, még a távoli kutyaugatás is hallatszik. Régimódi párok állnak a kirakatoknál, éhes szemek figyelik a pékségek kínálatát. A nő részeg, elegáns, bódultan hallgat zabolátlan vágyaira, kevélyen kivilágítja felcsatolt műtagját, a vastorony a csillagtalan égboltot döfködi. A háztetők felett fekete macskák repülnek némán, híres testvérükhöz igyekeznek, aki himbálózó cégéreken és elkapart posztereken pózol kecses testével. A nő hosszú cigarettára gyújt, kormos téglakéményeken át köhög, a füstöt a Gare du Nord vonatai közé fújja. Az éjjeli vonatok, mint remegő lábú agarak a rajt előtt, készülnek kitérni a vak mezők felé. A TGV-n laptopjukra tapadó molylepkék, álmatlan tekintetek a vonatablakokban. A hazafelé támolygó málló vakolatú tűzfalnak dől, és élvezeteg sóhaj hagyja el ajkát. Matrózcsikos felsőt viselő férfiakat és nőket toboroz, akik a pantomimesek ügyességével vetik magukat az éjszakába. Dől a zene, ki az utcára, úgy folyik végig rajta, mint a lavóról kiöntött habos víz. A párok egyggyé olvadva, egymásnak simulva, mint a nyírfák, táncolnak tovább, amíg csak bírnak, mintha reménykednének, hogy a körükön fonódó párizsi este megtartja őket örök fiatalnak.

Hajnalodik, a Montparnasse felhőkarcolói mögül rövidesen előbukkan a nap. Néhol már érződik a frissen sült bagett illata. A nő hazaér, egy bérházban lakik, ahol díszes vasrács védi a lakókat. Lakásának ablakából fehér virágok lógnak. Lerúgja cipőjét, és úgy, ahogy van, az ágyba dől. Holnap majd újra megtisztul, és átöltözik.